e-Literar ing 53
CERCUL SCRIITORILOR INGINERI din A.G.I.R.
Supliment literar al revistei *UNIVERS INGINERESC* - Publicaţie trimestrială, Anul 14, Nr. 2 / 2026

„Universul este ciclic, omul, la fel; doar Dumnezeu ne vrea exponenţiali".

Nicolae VASILE – Preşedinte de onoare al cercului, Fondatorul publicaţiei

Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI

Editorial

Nevoia de validare

Curajul de a ne arăta în lume așa cum suntem, cu autenticitate, presupune realizarea unui echilibru interior care să ne țină departe de cuvintele înțepătoare ale unora. Pentru că, să fim sinceri, cam la fiecare interacțiune cu exteriorul, întâlnim oameni care sunt puși pe deconstrucție – pe ironizarera celor care vor să facă un lucru, să spunem, mai neobișnuit – sau puși pe demotivarea celor care-și doresc să facă mai mult decât să trăiască o viață repetitivă sau robotizată.

Însă nu spre aceștia ne îndreptăm privirile. Fiindcă noi, membrii celor două cenacluri literare, adică Cercul scriitorilor- ingineri „Literar ing" și Cercul epigramiștilor- ingineri „Viorel Martin", din A.G.I.R., ne-am asumat poziționarea în literatură și/sau jurnalism cultural, înțelegându-ne chemarea către acestea.

Continuând ideea de mai înainte, după cum vedeți, nu am zis distrugere, ci deconstrucție, deoarece, altfel, ar fi fost o abordarea prea dură, evident, și ar fi dus discuția într-o extremă nefolositoare.

Ei bine, la contactul cu viața și cu cei care demotivează, prin cele mai diferite moduri și la cele mai diverse niveluri, e mereu nevoie de echilibrul despre care scriam și acesta este cu atât mai bine statuat cu cât sesizăm ca rezultat o nevoie mai mică de validare din partea exteriorului, adică a semenilor noștri.

Îmi place să cred că, dacă m-aș fi luat după alții, fără să trec ideile prin filtrul propriu al gândirii, nu aș mai fi reușit sau, nici măcar, nu aș fi îndrăznit să pornesc pe drumul pe care sunt astăzi.

Și-apoi, comunitatea de scriitori în care trăim și în care ne desfășurăm activitatea ne molipsește prin vioiciunea de spirit și bucuria cu care întâmpină fiecare eveniment cultural la care participăm.

Scriitorii- ingineri se încadrează foarte bine printre ceilalți autori, când suntem laolaltă.

Cenaclurile literare bucureștene se împletesc prin membrii lor, iar întâlnirile sunt foarte reușite și ne țin în priză. Practic, ne motivăm reciproc, ne îmbărbătăm și ne susținem unii pe alții, tranformând sesiunile cenacliere, pe de o parte, în ateliere de lucru, dar și, pe de altă parte, în spectacole ad-hoc, validarea fiind și ea rezolvată, indirect sau, de ce nu, direct, venind dinspre propria persoană sau de la cei din jur.

De altfel, dumneavoastră, cititorii noștri, aveți invitație perpetuă la orice activitate de-a noastră, chiar dacă scrieți dvs. înșivă, chiar dacă nu.

Veți vedea pe viu acest adevăr pe care eu îl trăiesc mereu cu bucurie, atât cât îmi permite timpul personal.

Sunteți bineveniți să ne vizitați!

Și, mai mult decât atât, să ne dublați bucuria și să găsiți, alături de noi, poarta către echilibrul interior prin creațiile noastre, prin bogățiile spiritului exprimate în cuvinte, dar și prin socializarea într-un mediu nealterat de stresul cotidian, aparent, atotcuprinzător. Pentru că, iată, există astfel de oaze de îmbogățire sufletească, foarte aproape de dumneavoastră.

Aici, veți găsi o astfel de soluție sau de rețetă atât de necesară unei vieți care să ne împlinească la nivel personal și social. Deoarece, aici, lumea are o altă viteză de mers, aceea a spiritului creator din noi și a devotamentului nostru pentru ceea ce facem.

Mihai HORGA

PRIMĂVARA

rondel

Din largul zării revin cocorii
A nopții pâclă aripi destramă
Cu-aprinse raze,săgeți de-aramă
Un palid soare străpunge norii

Cu „babe” ninse-n fulgi iluzorii
Pe fugă iarna plătește vamă
Din largul zării revin cocorii
A nopții pâclă aripi destramă

Muguri plesnind, viață reclamă
La rându-mi, viață sorb prin toți porii
Inspir parfumul ce-l dau bujorii
Din florilegiul ca o maramă

În largul zării aud cocorii…

RONDELUL COCORULUI

Pe al cerului decor
Și când pleci și când revii
Dor, speranță reînvii
Elegant zbor de cocor...

Lin străbați ca un planor
Kilometri mii și mii
Pe al cerului decor
Și când pleci și când revii

Simbolistic as devii
Carismatic zburător
Sub plafonul norilor
În înalturi străvezii

Pe al cerului decor ...

Teodor ENE

NU UITA

Ar trebui să te opreşti
Să priveşti
Florile de pe marginea drumului.
Sunt ale nimănui
Dar
Ar dori să fie iubite
Măcar o clipă
Din timpul acesta fără de capăt
Ce le acoperă
Cu uitare

Lumea le spune buruieni
Dar ele-s crâmpeie de suflet
Parfum de iubire
Pentru ce-a fost...
Şi va fi.

Priveşte-le!
Opreşte-te măcar din când în când
Priveşte-le şi
Nu uita
Că-s crâmpeie de suflet.

POATE-N CURÂND

Vino pe-aici, printre stele
Aici sunt visările mele
Ce te privesc cum tresari
Ce-ţi mângâie timpii hoinari.

Vino şi poate-n curând
Vom fi amândoi doar pe-un gând
Plutind peste lumi şi eresuri
Spre ţărmuri cu-adânci înţelesuri.

Cândva, într-un timp, fără nume
Şopti-vom spre nori să se-adune
Şi-n alba, pufoasa vâltoare
Sădi-vom, spre lume, o floare.

Maria STURDZA CLOPOTARU

BALADĂ, AZI, LUI MOŞ MARTIN

De bună seamă-i lucru rar,
Pe câmpurile de cuvinte,
În simplitatea lui, cu har,
Copiii îl vor ţine minte.

Epigramiştii din AGIR,
Cu bărbăţie şi umor,
Tânji-vor, poate, abitir
*La **sticla cea cu tricolor**!*

Un premiu neînsemnat părea,
Dar le însufleţea momentul;
*Însuşi **Poetul** valida*
Iuţeala minţii şi talentul!

Şi ca un bun păstor creştin,
Ce ne-a lăsat Cuvântu-n dar,
Să ne-amintim de MOŞ MARTIN -
POETUL NOSTRU POPULAR!

Corneliu CRISTESCU

PAŞTELE LA ŢARĂ

Când Paştele revine-n viaţa noastră iară,
E mare bucurie, dar şi ceva tristeţe,
Căci gândul nostru, al celor de la ţară,
Se-ntoarce-n nostalgie, în ani de tinereţe.

Căci nu mai sunt părinţii şi, uneori, nici casa,
Noi ne rugăm la Domnul să fie ei iertaţi,
Acum avem de toate, dar nu e plină masa;
Ni se goleşte viaţa de rude şi de fraţi!

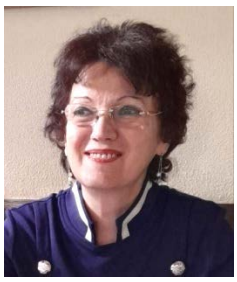
Mai am în nări mirosul de cozonac fierbinte,
Cel frământat de Mama, şi-apoi copt în cuptor,
La Paşte îmi revine copilăria-n minte;
De satul meu cu oameni, de-ai mei, îmi este dor!

Eu am norocul, încă, de-a mă reîntoarce-n sat,
În casa mea natală, acum fără părinţi,
Eu îmi găsesc o vină că singuri i-am lăsat,
Dar eu mă rog la Domnul să fie printre sfinţi!

E Paşte şi e ziua cea plină de *Lumină*,
Ne regăsim cu toţii în casa de la ţară,
Venim ca să petrecem o zi sfântă, senină;
Noi ne-aşteptăm părinţii, că poate-or să apară!

Ne mângâie doar gândul c-avem copii, nepoţi,
Că-n curtea de la ţară se-aud din nou copii.
Să-i ţină Domnul tineri şi sănătoşi pe toţi;
Sunt fericirea noastră, atât cât vom fi vii!

E Paşte acuma-n satul copilăriei mele,
E lumea fericită, vecinii mei din sat,
Ei vin cu-mpărţituri ce-s pentru cei din stele;
Cu toţi ne dăm bineţe: *Hristos a înviat!*

Adina CRISTEA PALADA
Paris – FRANŢA

Aurora

Vântul obraznic
aruncă sulițe în foc
spre zarea încă somnoroasă
care ascunde sub aripa ei
vise telurice scoase din cartea Gaiei,
acolo unde limba pădurii
se împleticește voluptuos
cu șoapta lacului
permițând soarelui
să se furișeze indecent
în alcovul încă umbros
al zorilor.

Bună dimineața!

Crepuscul

genele lascive ale nopții
se așază curb pe ovalul serii
sub salcia plângătoare care
și-a șters lacrima de colțul stelei polare
în gâlgâitul roșu al timpului
care-și rostogolește apatic ultimele măsuri
pe claviatura zilelor reci,
iar pasărea Colibri și-a încheiat solfegiul
de pe portativul crepusculului.

Sstt, să nu deranjăm somnul albastru!

Cornelia Violeta POPESCU

Bucurie

Absoarbe din senin albastrul
Din miezul cerului dospit,
Te-nvăluie-n opal când Astrul
Țintește raze spre zenit!

Cu gândul la o altă soartă
Ce poate să-ți pară mai bună,
Privește la stelara hartă
Și roagă-te sub clar de Lună!

Respiră numai bucurie!
Semințele-și visează sorii
Până devin o feerie
Care împrăștie toți norii.

Prizonier

Captiv, se zbate în tăcere,
Plecat sub propria căință.
Închis de gratii efemere,
El nu așteaptă vreo sentință.

Și nu pretinde nici să-l ierți
'Nainte chiar de-a-l fi uitat.
Ar evada dintre coperți
În visul cel îndepărtat.

Cu pace din senine ceruri,
La țărmuri noi, Iubirea-l poartă
Și-i sunt sortite-alese daruri
De muze ce trăiesc prin artă.

Neobosit în căutare,
Comoara-și va afla în sine.
Din seva-i, orice reluare
Îl va purta spre zări depline.

Treptat, va regăsi chemarea,
Va desluși ascunse sensuri
Și-a Chipului asemănarea,
Ce-i va șopti mereu răspunsuri.

Sofia DRAGU IVAN

Tinerețile vulturului

"... înnoi-se-vor ca ale vulturului tinerețile tale"
(Psalmul 102)

Se spune că această pasăre masivă trăiește în jur de 70 de ani. La 40 de ani ciocul devine prea lung și încovoiat, aripile prea grele, iar ghearele neputincioase. Ca atare, vulturul se retrage în scobitura muntelui unde-și bate ciocul până îl rupe. Apoi, după ce-i crește un alt cioc, își smulge aripile prea mari și își sfâșie ghearele prea îngroșate și lungi. Cumplită durere, însă, cu forțe proaspete revine la o nouă viață și mai trăiește 30 de ani. Întinerește.

Oare omul ar putea trece printr-o anume suferință care să-l întinerească? Și dacă da, este dispus să și-o asume?

Majoritatea oamenilor, trecuți de jumătatea vieții, trăiesc o neînțeleasă dilemă când sufletul rămâne tânăr iar trupul, încet dar sigur, îmbătrânește. Începe o adevărată dramă, iar cosmeticele sau încurajările nu ajung.

Lupta este dureroasă și de cele mai multe ori abandonează, ori suferă neputința acceptării că toată lumea îmbătrânește la un moment dat. Desigur, greu se obișnuiește cu noul statut. Intră într-o tristețe dureroasă și profundă și gândește că, totuși, poate exista o rezolvare. În liniște și tăcere, pătrunde în adâncul sufletului, unde găsește o lume neexplorată, o lume spirituală cu valențe de trăiri autentice. Și poate nu e nevoie de o suferință ci doar de o profundă tristețe care să-i înduioșeze sufletul și să-i pătrundă tainele lui. Va găsi o pace, o împăcare și, de ce nu, o bucurie timidă care să înmugurească zi de zi.

E o formă de bucurie care te pătrunde, care te motivează și care îți dă forța să speri că sufletul metamorfozează trupul și-l impulsionează să trăiască un altfel de parcurs. Un parcurs al înțelepciunii, al emoţiei, al iubirii altruiste care înnobilează și întinerește.

Iată cum suferința se poate peschimba în bucurie vie şi întreg corpul radiază de o trăire tinerească. Devine luminos, iar strălucirea din priviri trădează o fericire pe care nu și-o poate explica, există pur și simplu.

Desigur, asta nu înseamnă că au dispărut ridurile sau părul și-a recăpătat culoarea și bogăția din tinerețe. Este vorba de o anume vigoare, de o tresărire a sufletului care echivalează cu un chef de viață, cu o întinerire sufletească.

Este minunea care se întâmplă celor care au nădejde și au bucuria vieții. Astfel de oameni devin solari, plini de bunătate, generozitate, devin oameni pregătiți pentru a pătrunde într-o lume a bucuriei nesfârșite. Și, de fapt, nu și-au pierdut toată tinerețea, ci doar au uitat s-o mai caute.

Pare o utopie, dar se poate demonstra că, dacă îți dorești cu adevărat să explorezi în adâncul inimii, trăiești o nouă conștiință dincolo de evidența cotidiană și devii alt om, un om special și asta se vede prin tot ce trăiești.

Și dacă vulturul a reușit, el neavând conștiință, ci doar o enzimă salvatoare, cu atât mai mult omul, care are atâtea daruri încă neexplorate și ascunse în sine, poate reîntineri dacă le caută cu stăruință.

Este specială dorința de-a înțelege, de-a trăi altfel tinerețea sufletului, care contează cu adevărat.

Adriana APOSTOL și marele ei vis de zbor spre „FEREASTRA ALBASTRĂ” a poeziei

Niciodată nu este prea târziu, spunea cândva o vorbă pe care **Adriana APOSTOL** a făcut-o realmente adevărată când, la o perioadă destul de lungă de la lansarea cărții ei de versuri „**FEREASTRA ALBASTRĂ”**, la care nu am putut participa din motive obiective, nu m-a uitat și mi-a dăruit această carte.

Eram în data de 16.05.2026 la sediul *REDUTA* unde se ținea ședința lunară a *Clubului Internațional al Pensionarilor Fără Vârstă* "Lucki Marinescu"**,** păstorit de neobosita Elena VOLCINSCHI, care nu este o oarecare în peisajul cultural bucureștean. M-a surprins plăcut că nu a uitat dorința mea de a citi această carte apărută la renumita Editură *Amurg Sentimental* în 2026, a nu mai puțin cunoscutului om de cultură Ion MACHIDON. Am avut privilegiul și onoarea să fiu printre invitații doamnei Adriana APOSTOL pentru a fi prezent la lansarea acestui volum, dar mi-a lipsit *pașaportul spre marele zbor al gândurilor poetice* ale doamnei – așa cum frumos spune editorul în prefața cărții. Trebuie să vă spun că, dacă ştiu câte ceva despre poezie, ştiu că ea trebuie să izvorască din suflet. După o lungă perioadă de timp, redescoperim plăcerea de a ne reîntâlni cu sufletul unor oameni dragi ce au transformat poezia într-un adevărat regal de sentimente. Nu toți suntem plămădiţi din acelaşi aluat. Pe parcursul vieţii, fiecare îşi trăieşte clipa aşa cum crede de cuviinţă, prin prisma educaţiei şi/sau autoeducaţiei pe care o are, dar mai ales, prin pasiune. Pasiunea pentru poezie a doamnei Adriana APOSTOL se vede și în acest volum, „*Fereastra Albastră”*.

Mai în glumă, mai în serios înainte de a primi cartea, când i-am aflat numele i-am spus că...“*e cam albastră situația*”! Dar acum, citind-o, constat că nu este așa. De la prima poezie, intitulată chiar „*Fereastra Albastră”,* răzbate *tonul de roz optimist* al sentimentelor radioase când spune: *„Hai să lăsăm trecutul în trecut!/ Nu se mai întoarce, este pe veci pierdut/ Precum o ancoră perfidă el ne ține/ Închiși într-o cămară cu visuri clandestine”... ”Hai! Deschide fereastra albastră-a poeziei”.*

În cele 135 de pagini ale cărții care cuprinde circa 115 poeme, unele mai frumoase ca altele, mi-a atras atenția o poezie de mare sensibilitate, intitulată *„Dumnezeul meu”,* unde poeta spune la început *”Dumnezeul meu de ieri/ Răstignit de îndoieli/ N-au știut și nici n-au vrut/ Clipele să-ți fie scut”,* pentru a termina apoteotic*: ”Dumnezeul meu cuminte/ Te-am pierdut printre cuvinte,/ Nu-ți mai știu gustul de pâine,/ Dumnezeul meu de mâine”.*

Într-o consemnare anterioară, spuneam*: ”Cunoscând autoarea, ca fiind bine cotată între confraţii săi din cenaclurile literare bucureştene de mai mult timp, am rămas surprins constatând că nu are la activ până acum decât 5 cărți de autor. Îi urez la mai multe!”* Se pare că mi-a urmat sfatul.

Ion MACHIDON**,** prefațatorul volumului, remarcă vis-a-vis de acest volum: *”La această fereastră, realitatea este percepută fără umbre apăsătoare, într-o transparență aproape sacră. Totul devine clar, curat și liniștit, ca și cum lumea ar fi spălată de zgomot și neliniște”.* Nu doresc să lungesc acest scurt comentriu cu citate și din alte creații ale scriitoarei, așa cum, sincer, aș dori să o fac, pentru a lăsa cititorilor, cărora le doresc o lectură plăcută, posibilitatea de a descoperi singuri și alte surprize ale ineditului feminin, așa cum apare în poeziile doamnei Adriana APOSTOL, deoarece merită!

Poezia doamnei **Adriana APOSTOL** mi se pare că este scrisă din inimă, pentru inimă, fiindcă are suflet şi este resimţită cu toată fiinţa ei sensibilă, sensibilitate pe care ne-o transmite și nouă. Reuşeşte să ne apropie literalmente de impresionantul substrat filosofic al visului feminin, simplu și inocent, care este exprimat așa prin atingerea cu aceste mici bijuterii poetice, unde ne poartă prin toate clipele, sentimentele și anotimpurile vieții. Avem nevoie de poezie pentru o determinare corectă a raporturilor dintre, pe de o parte, lucrurile și ființele înconjurătoare și, pe de altă parte, ființa noastră avidă de cunoaștere. Pentru ca viața să fie trăită din plin, construim pas cu pas, înainte și înapoi, fără odihnă, scara vieții.

Concluzia mea, după lectura cărții, este că *”Fereastra Albastră”* reprezintă cheia primordială care-i decriptează sufletul doamnei, prin intermediul portalului inimii, ajutându-ne pe noi, cititorii, să accesăm universul interior, acest spațiu personal al creației, care va exista și după ce ultima stea își va trimite lumina strălucitoare în univers.

Îi urez succes în continuare şi sper să ne mai încânte cât de curând și cu alte creații!

Nicu DOFTOREANU

(vezi coperta volumului la pag. 18)

Horia CRIOS

NOI TOŢI – NUMAI PIELE ŞI OS

Noi, prizonierii de război, eram consultaţi de un medic sovietic al lagărului şi repartizaţi într-una din cele trei categorii de muncă. Aceasta se petrecea periodic.

Prima şi a adoua categorie erau considerate de muncă grea. A treia, însă, beneficia de scutire de lucru în afara lagărului; în plus, beneficia şi de hrană şi de un regim ceva mai îngăduitor.

Repartizarea prizonierilor în cele trei categorii se făcea cu tot fastul: doctoriţa (…) cu stetoscop agăţat de gât, însoţită de o asistentă, un sanitar şi de responsabilul român al lagărului, trecea din bordei în bordei. Aici, prizonierii dezbrăcaţi la pielea goală aşteptau "onor comisia", pregătiţi s-o întâmpine cu tot respectul.

Strigaţi pe nume după un tabel, fiecare dintre noi trebuia să trecem prin faţa simandicoaselor personalităţi aşezate la o masă.

Examinara se făcea cu deosebită atenţie. Doctoriţa, ocupanta locului din partea stângă a mesei, îl primea pe prizonierul gol puşcă. El venea spre ea la o consultaţie, bălăbănindu-şi "scârbavnicul mădular" fără nicio jenă.

Doctoriţa îl examina cu privirea de la buric în jos, întindea apoi mâna şi-l apuca de pielea de pe burtă, voind, probabil, să-şi dea seama de stratul de grăsime pe care-l avea individul sub piele. Uneori, la cererea acestuia, îl consulta şi la plămâni.

Vasilievna nu punea niciun fel de întrebări. În schimb, arunca din vârful buzelor: "Prima", "A doua", "A treia categorie" sau, foarte rar: "distrofic".

Aşa se desfăşura mascarada trierii prizonierilor şi a repartizării lor în diferite munci în afara lagărului: tăiatul copacilor în pădure, căratul acestora – vara cu căruţele, toamna cu spinarea, iarna cu săniile. Erau şi unele munci mai uşoare, care se efectuau, însă, în incinta lagărului.

Aici era visul oricărui prizonier s-ajungă. Dar dacă sub buric, probabil, mai exista încă un pic de grăsime, n-aveai încotro şi te duceai la una din cele două categorii de "atleţi".

Nu ştiu cum, după atâta vreme, cele întâmplate în urmă cu aproape patruzeci şi cinci de ani încă mai au puterea să-mi chinuiască sufletul şi să-mi provoace coşmaruri.

Mă întreb: ce fel de medic este acela care, prin simpla pipăire între degete a pielii de pe burta cuiva, poate să-şi dea seama de rezistenţa fizică a individului, de posibilitatea acestuia de a face faţă la munci mult peste puterile lui?!

Revăd şirul de schelete despuiate, cu falusurile flasce şi moarte din cauza unei alimentaţii bazate în proporţie de trei sferturi pe apă, un sfert ştir, lobodă, măcriş şi tărâţe de porci, plus săruri de bromură administrate sub diferite forme.

Nu mai vorbesc despre defilarea scheletelor noastre prin faţa celor două femei, defilare ce-mi invocă scena din Infernul lui Dante.

Mă întreb dacă seriozitatea afişată a celor două femei provenea din jenă pentru comedia ce o jucau sau din cauza degradării noastre fizice, până la extrema limită. Aceasta poate le impresiona şi pe ele!

Oricum, de această tragi-comedie a profitat o dată sanitarul Costică Iliescu, pentru a-i juca lui Gheorghe Ungureanu o farsă, e drept, cumplit de urâtă, dar foarte izbutită.

Georgică, nemulţumit că fusese trecut de la categoria a treia, direct la categoria întâia – forte -, înaintase o contestaţie doctoriţei Vasilievna prin care cerea o reexaminare.

Cererea lui încăpuse, nu se ştie prin ce întâmplare, în mâinile lui Iliescu, sanitar la spitalul din incinta lagărului.

Acesta, fără a sta mult pe gânduri, a semnat contestaţia în numele doctoriţei, fixând data reexaminării. I-a arătat-o şi lui Georgică, spre convingere.

În ziua fixată, "doctoriţa" şi-a făcut apariţia la bordeiul unde locuia contestatarul. Era îmbrăcată, ca de obicei, în halat alb, cu toca pe cap şi stetoscopul după gât, însoţită de cei trei sanitari.

Intrând în bordei, s-a aşezat cu spatele spre fereastra de unde venea lumină în bordei şi, printr-un gest uşor de priceput, l-a poftit pe Georgică, înştiinţat de eveniment, cerându-i să se dezbrace, cum era procedeul.

Bucuros, Georgică s-a despuiat, gata de consultaţie. Sărman copil! "Doctoriţa" (…) s-a apropiat de el şi, ca de obicei, l-a pipăit în regiunea abdomenului, i-a răsucit buricul, cum se face cu o cheie în broasca uşii, l-a răsucit o dată cu faţa către "ea", l-a pipăit în regiunea genitală, i-a cântărit testiculele în palmă, mormăind apoi şoptit: "haraşo".

În timpul examinării amicului, locatarii

bordeiului, cocoţaţi pe paturile lor etajate, ştiind despre ce este vorba, leşinaseră de râs.

Numai Georgică, pudic, se văita în graiul moldovenesc: "Văleu, mămucă! Văleu, ce ruşine mi-i!..."

Consultaţia continua cu toată seriozitatea pentru că, mai apoi, pretinsa doctoriţă l-a apucat zdravăn de bărbătescul mădular răsucindu-l ca pe un burghiu şi reproşându-i:

- Nu ţi-e ruşine, "porcule"? Ai o ghiogă cât limba clopotului din satul tău de la Pipirig şi vrei categoria a treia? La muncă, milogule, cu tine!

Georgică abia a mai apucat să strige:

- Se faşe aiesta, bre?

După care a fost trezit la realitate de hohotele de râs ale "publicului", căruia i se oferise gratuit un spectacol ieşit cu totul din comun, şi de chipul rânjit al lui Iliescu, pe care îl recunoscuse.

Simţind că-i vine rău, moleşit, a căzut pe un scaun din apropiere. În timp ce el se îneca în sughiţuri, cei din bordei se prăpădeau de râs.

Cu toate acestea, în faţa durerii nesimulate a lui Georgică, râsul din bordei s-a topit încetul cu încetul. Spectatorii s-au strecurat jenaţi afară, în curtea lagărului.

Dându-şi seama ca, în final, comedia devenise dramă, Iliescu şi-a strâns boarfele şi instrumentele medicale şi a dispărut după ceilalţi.

Singur în bordei, în pielea goală, cu capul căzut pe masa din apropiere, Georgică nu mai era capabil nici să se revolte, nici să se supere, nici să se răzbune.

Afară se însera şi clopotul din lagăr suna ora mesei de seară.

Cei care erau de serviciu, dintre locatarii bordeiului, au luat cazanele cu zeamă, dar un sentiment de vinovăţie şi, mai ales, de jenă i-a împiedicat să intre în bordei şi să împartă mâncarea.

Simţind că-l cuprinde frigul, Georgică s-a adunat cu greu.

S-a îmbrăcat şi a ieşit afară. S-a întors târziu, fără să se intereseze dacă cineva i-a luat mâncare în gamela pe care o ţinea, cum se obişnuia, la căpătâiul patului.

Cuprins de un tremor îngrijorător, a doua zi a fost internat în spital. Iliescu, simţindu-se în culpă, i-a povestit doctoriţei Vasilievna cele întâmplate, mărturisindu-şi greşeala.

Doctoriţa, impresionată, l-a trecut pe Georgică la categoria a treia, făcând în final, un act de dreptate, fiindcă şi aşa Georgică nu era decât piele şi os. Cum noi toţi eram, pe atunci.

(Fragment din volumul
„Hronicul unui calvar – pagini de prizonierat"
semnat Stelian CRIOŞTEANU)

Constantin MIRONESCU

POETUL ÎN IMPAS?

Aș vrea să mai pot scrie
poezie, dar POEZIE,
însă orizontul este tot mai departe –
sârmă ghimpată ne desparte …
să îl ating,
să mi-l apropii
de suflet
nu se mai poate…

La fel ca cerul care
odată
își lăsase stelele să vină
la mine, la cină,
o cină îmbelșugată cu
imagini și tropi,
metafore rare,
iar la sfârșit
șampanie cu oximoron –
așa cum a fost odată.

Aș vrea să mai fiu o vie
cu struguri mustind de poezie
și să beau vinul miraculos
care-mi deschide spre zările visate
sufletul,
departe de trupul neputincios.

SOARELE CU LUNA DE MÂNĂ

Eu v-am chemat în dimineaţa aceea unică,
Când soarele se luase de mână cu luna,
Să ne plimbăm cu picioarele desculțe
Prin iarbă, să ni se ude de rouă
Și să ne umplem sufletele cu lumină!

Dar nu v-aţi sculat, voi, leneşilor!
Şi numai eu am văzut
Cum soarele se plimba cu luna de mână
Cu picioarele desculțe prin iarba cu rouă
Însă apoi, spre asfinţit,
Când v-am povestit toate acestea,
M-aţi făcut mincinos!

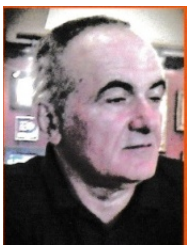
Dumitru BUŢOI

ARS POETICA

Toată viaţa mea a fost
O permanentă prigonire
Pentru că
nu am acceptat să fiu prigonit
Am fost condamnat la uitare pe viaţă
Pentru instigare la iubire
Şi doar poezia
M-a salvat să nu fiu răstignit!
Toată viaţa mea a fost
Un labirint de vise nevisate
Şi-o spaimă, ca o clipă de suspans
A frunzei ce stă să cadă
Pe lama de cuţit
Şi doar iubirea şi credinţa-n Dumnezeu
M-au salvat să nu fiu răstignit!

LICENŢIAT(Ă) ÎN IUBIRE

Dacă sunt licenţiat în drept
De ce n-aş fi şi în iubire
Acum când viaţa
Este o simplă conjugare
La timpul imperfect
Şi-acolo-n ver mireasa mea
Cu trup de rouă
M-aşteaptă să-i fiu mire
Să-i dau
Licenţa de licenţiat în Drept
În schimbul licenţei în iubire!

Adrian MANOLACHE

Sonetul unui om bătrân

În căutarea timpului definitiv pierdut,
De tinereţe mi se face iarăşi foame, sete.
Zile şi nopţi s-au dus, ca vântul au trecut,
Să zăbovească vreau, să fie leneşe, încete!

Colind vechiul oraş, nostalgic, trist decor,
Bătrâne străzi cu case vechi surde şi mute,
Mă duc cu gândul la un fost pierdut amor,
Şi fata ce-mi spunea când vino, şi-apoi du-te!

Sunt doruri neştiute ce acum mă cheamă
Să trec din nou la fapte, dar toamna e târzie,
Să zbor spre fericire iarăşi nu mi-e teamă.

Dar când gândesc că asta-i doar o fantezie,
Mă trece prin rărunchi şi-n suflet un fior,
Că dintr-o clipă-n alta aş putea să mor!

Sonetul vieţii ca paradox

Doar amintirile rămân din orice faptă,
Atingeri trecătoare precum e vântul.
Nepăsătoare clipele nu ne aşteaptă,
Dar mai presus de toate, e cuvântul!

Este firesc să ai orgoliu şi dorinţă,
Să crezi că tot ce vrei ţi se cuvine,
Dar ce aduce timpul e doar neputinţă
Şi bucuriile se schimbă în suspine;

Faci planuri de care zeii se amuză
Şi gânduri fel de fel îţi trec sub frunte
Ursita nemiloasă e mereu ostilă şi ursuză

Pentru Sisif ce urcă iar şi iar un munte!
El strică peste noapte aproape tot ce face
Şi pleacă la război când îşi doreşte pace!

Marilena GRĂMIŞTEANU

Genialitate

Puteri creatoare, ingenioase
Înzestrează ființele umane!
Duhuri bune pun daruri prețioase,
Însușiri, aptitudini simultane!

Ca genialitatea constructoare,
Inventivitatea glorificată
Apare în zile de sărbătoare.
E maiestrie intensificată!

Creativitatea acționează
Entuziasmată, stăruitoare,
E activă și emoționează,
Se dovedește binevoitoare!

Seriozitatea îi e utilă,
Plăcută conștiinciozitate.
Ea face să fie verosimilă
A noastră dulce genialitate!

Mâncarea românească

Multe franzele și fripturi de porc
Cu legume, paste făinoase.
Proaspete nectaruri din fructe storc,
Savurez mâncăruri săţioase.

Calde plăcinte, copturi rotunde,
Rulade cu gem dulce, prăjituri,
Compoturi și budinci strălucinde,
Torte cu diverse colorituri.

Cu aceste mâncăruri românești
Naţia română se mândrește.
Ciorbe drese și supe muntenești,
Sosuri, cartofi din barabuliște.

Brânzeturi și smântâni cu mămăligi
Plus beneficul lapte abia fiert.
Unt, chefiruri, iaurturi și covrigi,
Alb diplomat cu frișcă la desert.

Nicoleta ŞTEFANOV

Omul Norilor

dedicat sărmanului de la Piața Norilor

Stătea pe o bordură, strâns,
Zoios și din motive varii,
De îl vedeai, pufneai în plâns,
Căci sărăcia-i să te sparii.

Și s-a pornit, mergând agale,
Spre nicăieri și spre nicicând,
Se-mpiedica și-n a lui cale,
Nu-l bătea, parcă, niciun gând.

Avea un pulover găurit
Și cizmele-i se descleiau,
Ar fi mâncat, dar... s-a oprit,
Și-n geam, croissantele-i zâmbeau.

O pungă albastră completa,
Imaginea de oropsit,
Iar foșnetul i-l găurea
Un rest, ce părea... bun găsit.

În păr și-n barba de tumult,
Care-i zburleau în lung și-n lat,
Se-ascundeau valuri ce, demult,
Îi străluceau de pieptănat.

E încă tânăr și-are vise,
Dar a uitat că-s ale lui,
Sub palma minții-i sunt închise,
Și-l poartă-n zbor pe străzi, hai-hui.

Și dacă e să cauți semeni
Care în vremuri-au greșit,
Ai să constați că fost-au gemeni
El, doar cu timpul... rătăcit.

Tu-l vezi, dar n-ai nimic să-i spui,
Nimic să-i dai, nimic să faci.
Pentru el, nicio vorbă nu-i
Să îl aline... fiindcă taci.

Și-ai trecut... Creștinului,
Privirea-i goală-ai ocolit,
Iar vântul strâns-a-n urma lui
Doar praful ce s-a risipit.

Niculina CROITORU

ROȘU NU E LINIȘTE

Când macii însângerează orizontul,
Iar soarele adaugă și el culoare,
Simți că te-ai lăsa rănit pe frontul,
Dăruit de natură cu atâta candoare.

E atâta risipă în cer și pe pământ
Dacă faci un pas te poți scufunda în culori
Cum să cuprinzi atâta minune în cuvânt?
Cu fire de suflet, legi scară până la nori!

De răni înflorite s-a umplut din zori câmpul,
Roșul nu e liniște, dar pacea domnește,
Uimit, pare că s-a oprit pe loc și timpul,
Cineva de sus parcă spune ,,Ia și trăiește"!

Tulpinile firave spre cer se înalță,
Își susțin cu atâta măiestrie, corola,
De unde atâta putere și prestanță
Cu care ei, își asumă aureola?

Dacă faci un pas te poți scufunda în culori,
În răni sângerânde înflorește pământul,
Cu fire de suflet, legi scară până la nori,
Atâta minune, greu cuprinde cuvântul!

MIRAJUL VERII!

Sosește cu prima lacrimă de rouă
Pe un fir de iarbă încrezător,
Verdele începe din plin o viață nouă
Soarele se poartă dogoritor.

Aduce solstițiu în bagajele ei
Nopțile scurte, sunt mult mai adânci,
Risipește atâta parfum pe alei
Pe plajă o-ntâlnești ori printre stânci!

A adunat culorile din curcubeu
Multe le-a împrăștiat pe câmpuri,
Adesea își ia tovarăș un alizeu
Doar furtunoasă salută vânturi!

Are foarte multe comori de dăruit
Peste grădini și livezi stăpână,
E anotimpul cel mai iubit și hulit,
Viața în vară vrei să-ți rămână!

Căldura verii iubirea înflorește
Iar taina nopții îi pune pecete,
Inima dictează iar mintea orbește...
Cine mai are purtări ascete?

Constantin-Nicolae GAVRILESCU

PE PLAJĂ LA MARE

Eu pe țărm stau le privesc și pe Lună şi pe mare,
când pe mare o iubesc, Luna intră-n supărare,
dacă mă iubesc cu Luna, marea-n valuri se frământă,
nici nu-mi mai întinde mâna, inima de acum e frântă.

Stau la cumpăna luminii, zorii nu vor să apară
mă privește țărmul mării unde valul se omoară,
sus pe cer Luna zâmbește și-mi propune împăcare:
Noaptea, tu să fii cu mine, ziua s-o iubești pe mare.

LUNA ȘI MAREA

Rondel

Cerul este plin de stele,
Luna-n mare se reflectă,
Se aud doar valurile
Dar iubirea e prezentă.

Eu revăd visele mele
Mă-ndeamnă la ispită,
Cerul este plin de stele,
Luna-n mare se reflectă.

Mă iubesc mereu cu ele
Noaptea când e liniștită,
Ele-mi sunt dragele mele
Dragostea... e potolită.

Cerul este plin de stele,
Luna-n mare se reflectă.

Cronica întâlnirii din 1 aprilie

La prezidiul manifestării, alături de **Corneliu CRISTESCU**, au luat loc **Nicolae VASILE**, **Ovidiu ȚUȚUIANU** și invitatul de onoare, venerabilul inginer geolog, **Nicolae STĂNESCU**.

Programul întâlnirii, la care au participat membri ai Cercului și colaboratori, a fost axat pe trei momente:

- **In memoriam *Viorel MARTIN*;**
- **Prezentarea unui nou membru al cercului nostru**;
- **Sărbătorile Pascale și alte teme din creațiile proprii.**

Conform înţelegerii, în deschiderea evenimentului, **Ovidiu ȚUȚUIANU** a interpretat la pian compoziția proprie *Ce bine, Doamne!…* pe versurile lui **Viorel MARTIN**, după care **Corneliu CRISTESCU** a citit poezia *Destin* (din volumul lui Viorel MARTIN, intitulat *La 65 de ani)* închinată regretatului nostru conducător.

A urmat **Florin GRIGORIU** care a evocat fragmente din activitățile profesionale și literare ale lui Viorel MARTIN. Ca epigramist de frunte, el a fost prezent în primele rânduri ale acestei mișcări culturale, având o bogată activitate editorială (*Scaiul; Epigrama*; *Lumea Epigramei; Cacealmaua*), a condus cu brio cele două cercuri literare AGIR (*ING Epigrama* și *Literar Ing*), a coordonat mai multe antologii, printre care cea editată de AGIR în 2025, care i-a fost „cântecul de lebădă”. La final a citit câteva din epigramele de mare succes ale lui Viorel MARTIN: *Coautor la invenții*; *În concediu*; *Unui primar*; *Vocația epigramei.*

Vitrina cu cărţile publicate de Viorel MARTIN

Nicolae VASILE și-a început intervenția amintind auditoriului unele evenimente importante din luna aprilie, legate de activitățile AGIR:

1 aprilie 1987 - Deschiderea Librăriei AGIR de la parterul clădirii unde se desfășoară întâlnirea noastră, din Bd. Dacia Nr. 26;

1 aprilie 2013 - Înființarea Cercului „Literar Ing” - AGIR;

27 aprilie – Ziua Internațională a Teatrului (AGIR având și o trupă de teatru de amatori).

La final, referindu-se la regretatul Viorel MARTIN, a concluzionat că „*acesta se așază în galeria epigramiștilor români ca un artizan al finețiitățioase, mai degrabă chirurg decât duelant”.* Totodată, a subliniat și buna colaborare dintre ei, inclusiv prin includerea lui în Vol.II din *Enciclopedia – SCRIITORI DIN GENERAȚIA 2000*, pe care N. VASILE a coordonat-o.

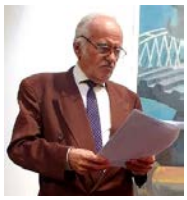

Nicușor CONSTANTINESCU, veteranul cercului nostru (născut la 24 aprilie 1928), prieten apropiat al lui Viorel MARTIN, a recitat, din memoria-i excepțională, poezia proprie *Să nu mă plângeți* și *Scrisoare* de columbianul Gabriel Garcia Márquez (laureat al premiului Nobel pe 1982).

Au mai citit poezii „in memoriam” Viorel MARTIN: **Cornelia Violeta POPESCU**, *Veșnica pomenire* şi **Corneliu**

CRISTESCU, *Baladă, azi, lui Moș Martin.*
În continuare a luat cuvântul invitatul de onoare, **Nicolae STĂNESCU,** născut în comuna Drăgănești, județul Prahova, la data de 30.04.1929, absolvent al Institutului de Mine, Facultatea de Geologie din București. Ca inginer geolog, a lucrat în țară pe diverse șantiere de explorări geologice și miniere. În străinătate (Algeria, Burundi, Guineea, Argentina, Costa Rica, Portugalia, Iugoslavia) a acordat asistență tehnică de specialitate și a executat expertize geologice. După 1989, i s-au publicat 7 volume de versuri din domeniul „satiră și umor" (*Pata din obraz, Poluare socială*, *Andrisantul cunoscut*, *Ecouri stradale*, *Panseuri mioritice postdecembriste*, *Versuri cu adresă* și *Cugetări amare*), precum și un dialog satirico- umoristic intitulat *Clișee postdecembriste*. Este membru al Cenaclului „Amurg Sentimental", al Asociației Culturale „*România în lume"*, al Academiei Daco-Române și al revistei *Independența Română-Independența prin Cultură.*
După o autoprezentare succintă a activității sale profesionale și literare, nonagenarul a recitat poezia proprie *Eu și ea*.

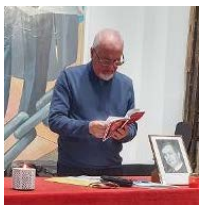
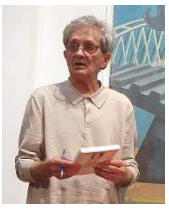
Adrian MANOLACHE a deschis momentul închinat Sărbătorilor Pascale citind două poezii proprii: *Rondel pentru noul suflet* și *Psalm*.
A continuat **Florentina CUTEANU** cu *Spoiește mamă casa* și *Vin Floriile.*

Ionel SIMA Ştefești ne-a redat, cu mult suflet, poeziile: *Dorința, Pasager* și *Corespondența*.
Bogdan COSTIUC ne-a amintit anotimpul care ar trebui să-l trăim în prezent prin poezia *Aer de primăvară*.
Cornelia Violeta POPESCU și-a adus aportul la tema momentului cu poeziile: *Fără Tine* și *Rugăciunea unui tată*.
Venerabilul epigramist **Nicușor CONSTANTINESCU** ne-a delectat cu epigramele: *Unui prost* și *Dactilografă*.
Vera LINGURARU, actriță la Teatrul „Ion Creangă" din București, a recitat artistic, din recentul volum „În răni sângerânde înflorește pământul" al scriitoarei **Niculina CROITORU**, poeziile: *E primăvară*, *Miroase a primăvară* și *O primăvară tolerantă.*

Ovidiu ȚUȚUIANU a recitat poezia *De Paște cu „mocănița"* din volumul propriu „Prometeu dezlănțuit".
Au mai contribuit la acest moment: **Maria MUNTEANU** cu poezia *Menirea* și **Corneliu CRISTESCU** cu *Paștele la țară*.

Constantin–Nicolae GAVRILESCU, care a trecut prin două evenimente tragice (distrugerea locuinței la explozia unei stații de îmbuteliere a gazelor, din vecinătate, și decesul soției, Eugenia ENESCU-GAVRILESCU) și-a prezentat două cărți apărute recent, dedicate tovarășei de viață: „JENNIFER" și „Dialog cu Jeni ".
Întâlnirea s-a încheiat într-o notă optimistă cu câteva scurte melodii dedicate primăverii, interpretate la pian de Ovidiu ȚUȚUIANU.

A consemnat **Ovidiu ȚUȚUIANU**
Imagini foto: **Ionel SIMA Ștefești** și **Ioan GANEA-CHRISTU**

Cronica întâlnirii din 6 mai

Întâlnirea a fost prezidată de preşedintele cercului, **Corneliu CRISTESCU**, alături de **Doina BÂRCĂ, Ovidiu ŢUŢUIANU** şi **Adrian MANOLACHE.**

La deschiderea şedinţei, Ovidiu ŢUŢUIANU a recitat, în memoria fostului președinte al Cercului, Viorel MARTIN, poezia acestuia *Ce bine, Doamne, că sunt viu!*, după care a interpretat la pian melodia pe care a compus-o pe aceste versuri.
Informând audiența că în anul 2025 Asociaţia „Luceafărul de Vest" din Timişoara a organizat, sub egida Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, ediția a IV-a a Proiectului Cultural Internațional „Eminescu, un vis în așteptare", C. CRISTESCU a înmânat colegului O. ŢUŢUIANU - din partea președintelui asociației de mai sus, Dumitru BUȚOI - două diplome: PREMIUL I la Secțiunea Epigramă a Concursului desfășurat în cadrul ediției respective şi MERITUL CULTURAL JURNALISTIC 2025, ANUL MIHAI EMINESCU, pentru implicare deosebită și susținere a performanței în domeniile: cercetare, cultural-artistic și jurnalistic.

După acest moment emoţionant pentru beneficiar și colegii de Cerc, s-a trecut la primul punct al ordinei de zi:
- Omagiu venerabilului scriitor şi epigramist, profesorul Nicuşor CONSTANTINESCU, la împliniriea frumoasei vârste de 98 de ani - chiar dacă sărbătoritul, din motive obiective, nu s-a aflat în sală.
Prima luare de cuvânt a aparținut lui **Ioan GANEA-CHRISTU**, preşedintele „Cercului Inginerilor Epigramişti din AGIR", care a prezentat câteva date biografice ale sărbătoritului, amintind, printre altele, că dumnealui are tipărite deja 9 volume de autor şi a citit o remarcabilă poezie autobiografică, ce se află pe coperta 4 a ultimului volum apărut.
În intervenţia sa, **Adrian CURELEA** a menţionat că: „tânărul nostru nonagenar" (în cuget şi simţiri), ne-a onorat cu prezenţa la majoritatea întâlnirilor anterioare, obișnuindu-ne de-a lungul timpului cu „perle" din pamflete, poezii umoristice şi, fireşte, din epigrame. A subliniat calităţile de bază ale „decanului de vârstă": modestia, o excelentă memorie, spiritul enciclopedic, răbdarea de a-i asculta pe alţii, concluzionând: *Maestrul CONSTANTINESCU este un OM între OAMENI!*

Corneliu CRISTESCU a accentuat faptul că participarea activă a venerabilului **Nicuşor CONSTANTINESCU** la şedinţele Cercului *Literar Ing* conferă valoare deosebită manifestărilor literare. Calitatea creațiilor sale, fie poezie, fie proză, fie epigramă, reprezintă pentru noi o referinţă. Este nu numai un *reper*, cât mai ales un *model*.
Florin GRIGORIU a menţionat că sărbătoritul este un bun creştin care n-a plecat din România, dar fiul său ne reprezintă cu brio, în calitate de diplomat, într-o ţară nordică. Venerabilul N. CONSTANTINESCU a „prins" pe regele Carol al II-lea şi revista Fundaţiei Regale. A fost director la liceul „Matei Basarab" din București şi contemporan cu Lucian BLAGA. A publicat în reviste umoristice din capitală și din țară creații umoristice diverse, bine apreciate în cadrul Uniunii Epigramiștilor din România, fiind considerat un scriitor de seamă în literatura română.
Geo CĂLUGĂRU a afirmat că, despre N. CONSTANTINESCU se pot spune multe, deoarece: „*Scoate aur din nimic,/ Dar nu-l ţine-n casa lui,/ Că e lucrul dracului...*"

Gheorghe ŢICLETE, autodefinit „*cel mai tânăr nonagenar*", a reliefat modestia sărbătoritului pe care îl apreciază mult. La 98 de ani, acest om plin de talent a scris o poezie despre copiii care au plecat din ţară şi părinţii care rămân aici.
Ovidiu ŢUŢUIANU a confirmat multiplele calități ale lui N. CONSTANTINESCU, subliniind că a fost un profesor cu har, dar și un inspirat libretist la multe șlagăre de muzică ușoară ale unor compozitori contemporani. A amintit și despre colaborarea literar- muzicală, din anul 2021, când i-a pus pe note muzicale, poezia *Cântecul Şcolii Noastre.*

- Partea a doua a întâlnirii a fost dedicată omului de cultură Lucian BLAGA, pentru care luna mai reprezintă luna apariţiei şi a dispariţiei sale *(9 mai 1895, Lancrăm – 6 mai 1961, Cluj-Napoca)*.
În acest sens, C. CRISTESCU a dat citire unui material cu date biografice despre Lucian BLAGA, poet, filosof (chiar doctor în filosofie),

dramaturg, traducător, eseist, profesor universitar şi diplomat, membru titular al Academiei Române, încă din anul 1936. După cunoștințele vorbitorului, se pare că viaţa lui Lucian BLAGA a fost sursa de inspirație pentru „creionarea” eroului principal din romanul *Cel mai iubit dintre pământeni*, de Marin Preda, roman care poate că „i-a apropiat” moartea autorului!? A mai amintit că, în anul 1956, Lucian BLAGA a fost propus de Rosa DEL CONTE şi de criticul Basil MUNTEANU pentru a primi Premiul Nobel pentru literatură, idee pornită de la Mircea ELIADE!

- Partea a treia a fost denumită: **Să întâmpinăm „primăvara” cu muzică şi poezie.**

Pentru început, **O. ŢUŢUIANU** a interpretat la pian cunoscuta melodie pentru copii *Vine, vine primăvara* (text și muzică, Nicolae SAXU),

dar şi *Cântec de primăvară* (text și muzică Ciprian PORUMBESCU), devenit în timpurile noastre imnul *1 Mai muncitoresc*, cu text adecvat politicii. Apoi, a subliniat meritele speciale ale compozitorului patriot, prieten cu Mihai Eminescu, care a compus, printre altele, celebra *Baladă pentru vioară*, dar şi prima operetă românească, *Crai Nou.* A încheiat cu o întrebare retorică: *„Oare de ce Conservatorul de muzică din Capitală (actuala Academie Națională de Muzică) nu mai poartă numele ilustrului nostru muzician?”*

Au mai luat cuvântul la primele trei puncte ale ordinii de zi următorii participanți la eveniment: **Marilena CARAGHIAUR, Anda PETRACHE, Ramona ENACHE, Adriana APOSTOL, Ionel SIMA-Ştefeşti, Constantin BALABAN, Milen BADRALEXI, Nicoleta ȘTEFANOV, Constantin Nicolae GAVRILESCU, Niculina CROITORU, Florentina CUTEANU, Camelia VASILIU, Geo CĂLUGĂRU, Horia CRIOS, Cornelia Violeta POPESCU, Vera LINGURARU.**

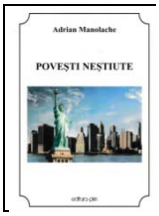

Un moment original a oferit colonelul (rtg.) **Gheorghe MATEI** care a prezentat câteva lucrări grafice criptice (în „săritura calului” de la jocul de șah), bazate pe versurile și respectiv, sculpturile celor doi „piloni” ai culturii românești: Eminescu și Brâncuși.

- În final, a avut loc o prezentare de carte de către **Adrian MANOLACHE,** intitulată ***Poveşti neştiute***, Editura PIM-Iași, 2026 (*338 pagini*).

Dr.ing. Adrian MANOLACHE, a finalizat recent un volum bazat pe o bibliografie consistentă (*30 de cărţi şi 19 articole, scrise mai ales în engleză şi spaniolă*), abordând probleme politice nevralgice din istoria contemporană (*sec. al XX-lea şi al XXI-lea*) cu dezvăluiri concrete ale unor consecințe negative pe plan internațional, dar și cu evidențierea cauzelor acestora, mai puțin vehiculate în mass- media.

A consemnat **Ovidiu ȚUȚUIANU**
Imagini foto: **Ionel SIMA Ștefești** și **Ioan GANEA-CHRISTU**

Cronica întâlnirii din 3 iunie

Temele principale propuse de preşedintele Cercului, **Corneliu CRISTESCU** au fost:
- ***Ziua Internațională a Copilului (1 iunie);***
- ***Iunie - luna fatidică a lui EMINESCU.***

Prima intervenţie a aparţinut lui **Ovidiu ȚUȚUIANU** care a recitat și a interpretat la pian compoziția proprie *Ce bine, Doamne!…* pe versurile lui **Viorel MARTIN.**

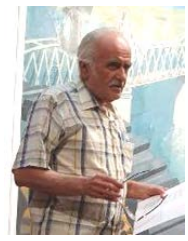

Trecând la subiecte, **Corneliu CRISTESCU** a exemplificat câţiva scriitori din cercul nostru care au închinat creații literare copiilor, citând volumele:
- „Poeziile copilăriei” (2017), cu contribuții ale lui C. CRISTESCU, D. BÂRCĂ, N. VASILE, V. MARTIN;
- „Caruselul fermecat” (carte interactivă) de V. MARTIN.

La încheierea intervenției sale, a citit poezia proprie „Omulețul de zăpadă”.

Anda PETRACHE a citit poeziile proprii: „O amintire dragă”, „Poem fără titlu” și „Eminescu”.

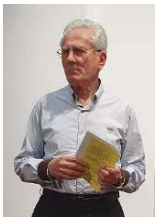

Florentina CUTEANU a prezentat poezile „Unde ești copilărie?” și „Te-ai născut în timpuri grele”.

Adrian MANOLACHE, a selectat din *Antologia Radu Cârneci*, sonetele „Sonetul celui nerăbdător” și „Sonetul sfârșitului de lume”. A mai citit și un scurt eseu cu titlul „De ce trebuie canonizat Mihai Eminescu?”

Florin GRIGORIU a prezentat două creații literare destinate copiilor: „Definiții” și fabula „Sunt un câine”.

Florin GHIOCA a citit câteva epigrame proprii.

Ovidiu CUREA a intervenit cu „Cred în Eminescu”.

Nicușor CONSTANTINESCU ne-a delectat, ca de obicei, cu poeziile proprii „Copiii noștri”, „Copii din flori”, precum și cu parodia după M. Eminescu „De ce nu vii?”, intitulată *De ce nu pleci?.*

Ovidiu ȚUȚUIANU a recitat poeziile proprii: „Cocorii lui Sadako” (în memoria unei fetițe japoneze, victimă a bombardamentului nuclear de la Hiroshima) și „Copilărie”. A mai citit extrase din eseul „Mihai Eminescu – vizionar sau călător literar genial prin științele exacte”.

Ionel SIMA Ștefești a declamat, cu aplombu-i specific, poeziile sale: „Jocuri elementare, peste apusul orizontului”, „Simbol Eminescu” și „Mai știi, Hyperion eram!”

Maria LULESCU a prezentat poeziile: „Cadou” și „În loc de prefață”.

Dorel VIDRAȘCU, cu șarmul său inconfundabil, a declamat poezia sa umoristică „Cronică amară.”

Marilena GRĂMIȘTEANU, la debut, şi-a citit poezia „Genialitate”. *(vezi pag. 10)*

Niculina CROITORU a selectat dintr-o carte dedicată copiilor poeziile: „Animalele din apă” și „Despre dinozaur”.
Nicolae Constantin GAVRILESCU, impresionat de recenta petrecere a unui sejur pe litoral, a recitat poeziile: „Pe plajă la mare” și „La răcoare”.
Julian RADU, talentat grafician, a prezentat un pastel literar pe tema eminesciană „Codrule, codrușule”.

Ramona IORDACHE a încheiat șirul prezentărilor cu poeziile: „Acord de dialect facil” și „Ochiul violet”.
La finalul evenimentului literar- cultural cu mare încărcătură emoțională, **O. ȚUȚUIANU** a interpretat la pian binecunoscutele melodii pe versuri eminesciene: „Sara pe deal”, „Pe lângă plopii fără soț” și „Mai am un singur dor”.

A consemnat: **Ovidiu ȚUȚUIANU**
Imagini foto: **Ionel SIMA Ștefești** și **Ioan GANEA-CHRISTU**

Ovidiu ŢUŢUIANU

DECLARAȚIA BANCARĂ A LUI BULĂ

Pe *cont propriu* am trăit,
Dar, în timp, m-am înrăit:
Căci la „bloc” vrând să mă mut,
Azi trăiesc… din împrumut!

Chiar cu *contul meu* bancar,
Duc un trai, umil, precar.
Zic adesea că „nu-i bai”,
Dar m-agăț de… orice pai!

La „pariuri” pierd mereu.
Chiar de sufăr și mi-e greu,
Nu-l hulesc pe Dumnezeu:
Fac grețeli… pe *contul meu*!

Bani nu am avut destui,
Dar mi-am pus cea „poftă-n cui”.
Iar în cazuri de afront,
M-am „certat” cu… *propriul cont*!

MODA LANȚULUI

(Sonet umoristic)

În antica legendă, ce cântă Prometeul,
acela ce furase chiar focul de la zei,
înlănțuindu-l zdravăn, în Caucaz, de-un ştei,
se spune: Zeus însuși, i-a pedepsit tupeul!

Trimis-a zilnic Zeus la cel înlănțuit,
să-i fie chinul groaznic, mai mare ca „păcatul”,
un vultur cu cioc tare ce-i devora ficatul;
Norocul cu Heracle, că l-a… dezlănțuit!

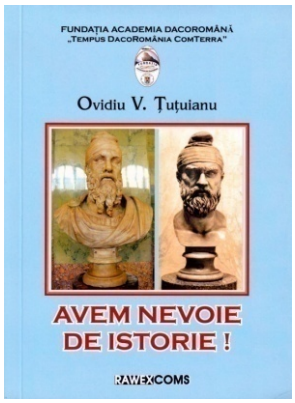
Trecut-au de atuncea, și veacuri și milenii,
și iată că o modă în lume s-a lansat:
E moda cea cu lanțuri, pornită de elenii-

navigatori ce „ape” mereu au traversat;
Acuma poartă „lanțuri” și fată și băiat,
dar Prometeu, martirul… demult a fost uitat!

Publicaţii recente ale membrilor cercului

Ovidiu ŢUŢUIANU

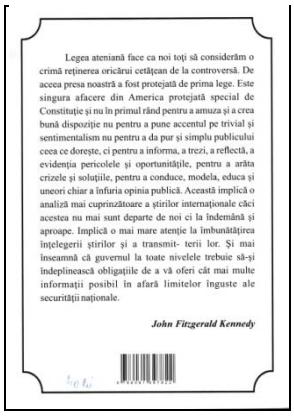

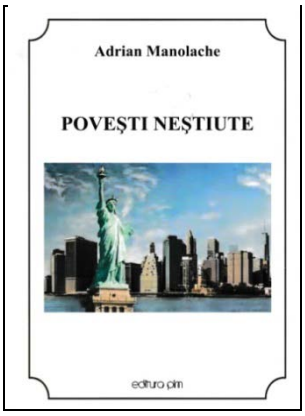

AVEM NEVOIE DE ISTORIE!

Editura RAVEX COMS

Adrian MANOLACHE

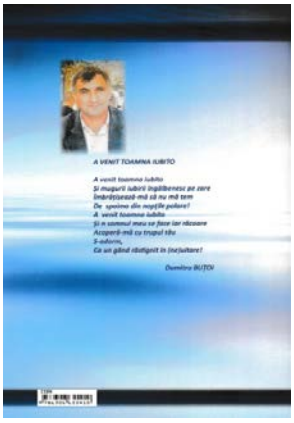

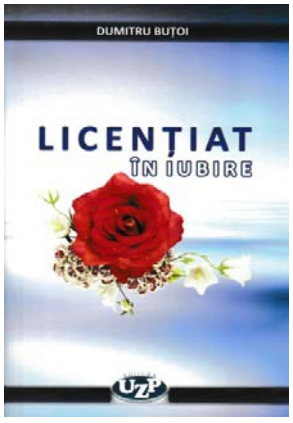

POVEŞTI NEŞTIUTE

Editura PIM

Dumitru BUŢOI

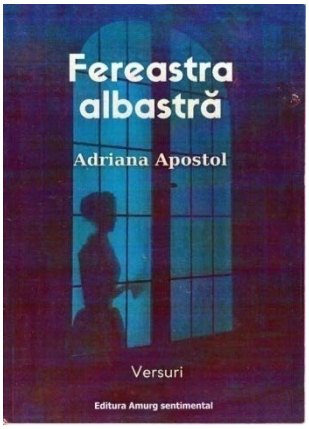

LICENŢIAT ÎN IUBIRE

Editura UZP

Adriana APOSTOL

Fereastra albastră

Editura Amurg sentimental

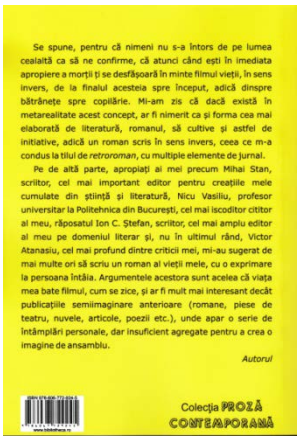
Valentin RĂDULESCU

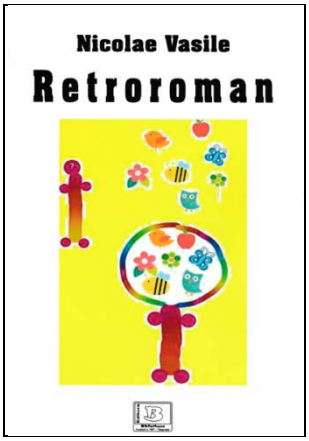

Deschidere de ochi

Editura SFERA

Nicolae VASILE

Retroroman

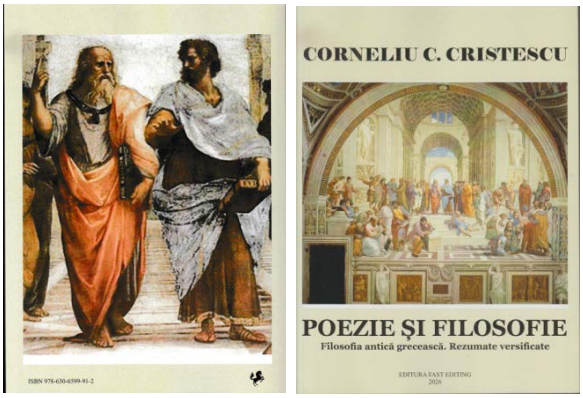
Editura Bibliotheca

Cornelia Violeta POPESCU

ULTRAVIOLET
Din binecuvântare
Editura OSCAR Print

Corneliu C. CRISTESCU

POEZIE ŞI FILOSOFIE
Editura FAST EDITING

Cronica Timpului

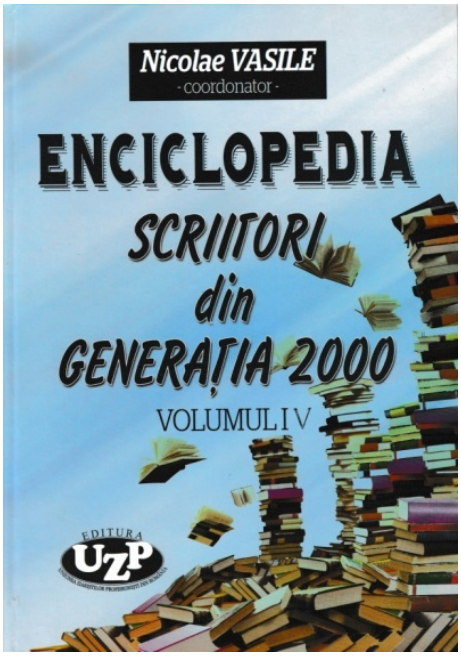
Nr. 130 – 131

Cronica Timpului

Nr. 132 – 133

Volumul IV

În acest volum, în curs de editare, au fost incluşi până la data apariţiei acestui număr **13 scriitori**, ale căror profiluri literare au fost realizate de autorii trecuţi în paranteză:

Ion FILIPOIU
(Gheorghe P. ȚICLETE)

Grigore BUȘOI
(Gheorghe P. ȚICLETE)

Victor POPA
(Nicolae VASILE)

Ioan CÂMPEAN
(Gheorghe P. ȚICLETE)

Niculina CROITORU
(Constantin-Nicolae GAVRILESCU)

Christine Bernadette ROUSSEAU
(Nicolae VASILE)

Ștefan Gabriel MATEESCU
(Constantin-Nicolae GAVRILESCU)

Maria CHIRTOACĂ
(Christine Bernadette ROUSSEAU)

Gheorghe I. GHEORGHE
(Ioan GANEA-CHRISTU)

Costache NASTASĂ
(Ioan GANEA-CHRISTU)

Paulian BUICESCU-MUNTEANUL
(Christine Bernadette ROUSSEAU)

Petre GIGEA-GORUN
(Nicolae MAREȘ)

Mirela PENU
(Constantin-Nicolae GAVRILESCU)

Felicia FELDIOREAN
(Constantin-Nicolae GAVRILESCU)

Ileana CONSTANTINESCU
(Nicolae VASILE)

Florentina CUTEANU
(Constantin-Nicolae GAVRILESCU)

Magda Elena PATROLEA
(Constantin-Nicolae GAVRILESCU)

Gruparea literară CRONOPEDIA
(Nicolae VASILE)

(Lista continuă)

IGC

Colectiv de redacţie:
Redactor-şef: **Ioan GANEA-CHRISTU**
Secretar general de radacţie: **Corneliu CRISTESCU**
Redactori: **Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI, Ovidiu ŢUŢUIANU**
Corector: **Cornelia Violeta POPESCU**

Potrivit legii, întreaga răspundere pentru conținutul materialelor publicate în Suplimentul literar revine autorilor acestora.
Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro